

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА УГОНУ АБО ЗАХОПЛЕННЯ ТРАНСПОРТНОГО СУДНА

Мельник П. А., студент,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

Науковий керівник: Нашинець-Наумова А. Ю., ст. викладач

Транспорт є однією з найважливіших галузей суспільного виробництва і покликаний задовольняти потреби населення і суспільства в перевезеннях. Відносини, пов'язані з діяльністю транспорту в Україні, регулюються Законом України «Про транспорт» від 10 листопада 1994 р., кодексами окремих видів транспорту, іншими законодавчими актами України. Єдину транспортну систему України складають: залізничний, морський, річковий, авіаційний та деякі інші види транспорту, вказані в ст. 21 Закону України «Про транспорт». Експлуатація транспорту в Україні повинна забезпечувати безпеку життя і здоров'я громадян, збереження вантажів, що перевозяться, охорону навколишнього середовища.

При кваліфікації злочинів, щоб не виникали помилки потрібно розмежовувати захоплення і здійснення акту тероризму.

Розкриваючи це питання необхідно звернутись до Кримінального Кодексу України, а саме ст. 278 «Угон або захоплення залізничного рухомого складу, повітряного, морського чи річкового судна» і прокоментувати основний понятійний апарат цього питання. Стаття складається з трьох частин. У частині 1 ст. 278 КК встановлена відповідальність за угон або захоплення повітряного судна. Основним безпосереднім об'єктом злочину є нормальна і безпечна робота транспорту, контрольоване використання повітряного транспорту. Його додатковим факультативним об'єктом можуть бути життя та здоров'я особи, власність та інші блага.

Об'єктивна сторона злочину полягає у вчиненні двох альтернативних дій щодо рухомого складу залізничного, водного чи повітряного транспорту, а саме його: 1) угону; 2) захоплення.

Предметом злочину є пасажирський чи вантажний потяг, локомотив, дрезина тощо. Повітряним судном вважається літальний апарат, що підтримується в атмосфері за рахунок його взаємодії з повітрям (літаки, вертольоти, дирижаблі та ін.). До морських і річкових суден відносяться пасажирські, вантажні, рибальські, допоміжні (буксири), рятувальні та ін. Для кваліфікації не має значення відомча приналежність вказаних транспортних засобів.

Угон - це самовільне заволодіння транспортним засобом та поїздки на ньому. Для нього характерно те, що він: а) вчиняється всупереч встановленому порядку допуску до управління транспортними засобами; б) здійснюється всупереч або внаслідок фальсифікації волі власника чи особи, яка вправі управляти транспортним засобом; в) полягає у керуванні транспортним засобом, здійсненні функцій машиніста, судноводія, шлота. Угон є закінченим з моменту початку руху.

КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ВТЯГНЕННЯ НЕПОВНОЛІТНІХ У ЗЛОЧИННУ ДІЯЛЬНІСТЬ: ПРОБЛЕМИ ТЕОРІЇ І ПРАКТИКИ

Кочнева А.О., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

Науковий керівник: Хорт І.В., ст. викладач

Сучасний стан становлення України як правової держави характеризується спрямованістю держави на забезпечення прав і свобод людини, вільний і всебічний розвиток її особистості, а також виховання людини в душі поваги до національних традицій та законодавства України.

Особлива увага приділяється забезпеченню гармонійного розвитку дітей та підлітків, захисту неповнолітніх від протиправних посягань на їх моральний та фізичний розвиток. Особливого занепокоєння на цьому фоні викликає тенденція до зростання кількості злочинів, які вчинили неповнолітні у групі з участю дорослих, і якщо у 2007 році таких неповнолітніх було засуджено 2951 особа, то у 2009 році – 6532 осіб, тому підвищення ефективності боротьби із втягненням неповнолітніх у злочинну діяльність є однією з найактуальніших проблем сучасності.

Аналіз стану злочинності серед неповнолітніх, статистичні показники поточного року свідчать, що криміногенна ситуація у молодіжному середовищі дедалі ускладнюється. Водночас ефективність діяльності органів державної системи профілактики правопорушень серед неповнолітніх, основним з яких є служби у справах неповнолітніх, залишається вкрай низькою.

Неповнолітні як потерпілі потребують підвищеної кримінально-правової охорони і повинні мати посилений захист свого життя.

Держава дійсноє захист дитини від: усіх форм фізичного і психічного насильства, втягнення у злочинну діяльність, використання її для створення та розповсюдження порнографічних матеріалів, примушування до жебрацтва, бродяжництва, втягнення до азартних ігор тощо.

Враховуючи вищесказане, можна зробити такі висновки: по-перше, неповнолітні громадяни найбільше піддаються суспільному впливу, тому потрібно посилити контроль за відношенням дорослих до своїх та чужих дітей, це питання повинне охоплювати усі галузі нашого життя – освіту, виховання та ін. По-друге, посилюючи контроль за неблагополучними сім'ями, тобто контроль за нормальним розвитком дітей, за моральним станом неповнолітнього, а також пропагувати ідею прийомних сімей, якщо ситуація в країні не сприяє розвитку дитячих будинків. По-третє, кожна сім'я, якщо інтелектуально розвинена доросла людина повинна усіма засобами перешкодити, не допустити щоб хтось втягував, залучав до антигромадської діяльності, використовував дітей у своїх цілях, тому що перш за все, діти – це наше майбутнє, і яке воно буде залежить від нас.